

beværterloven nedfældede princip, hvorefter det fulde retlige og økonomiske ansvar for disse virksomheders drift påhviler adkomsthaveren.

Den frivillige ordning havde vist sig at være af en sådan fasthed, at der ved revisionen af beværterloven i 1958 ikke var anledning til at foretage nogen yderligere sikring af de ved ordningen tilsigtede formål.

Imidlertid har man fra erhvervsside fremsat anmodning om, at der nu søges tilvejebragt en *lovmæssig sikring af den etablerede faktiske tilstand*. Handelsministeriet har drøftet spørgsmålet med de interesserede erhvervsorganisationer, og med undtagelse af en enkelt, Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark, der dog ikke har stillet sig absolut afvisende, har ønsket om en lovsikret ordning vundet almindelig tilslutning.

Under hensyn til vanskelighederne ved at afgrænse kredsen af leverandører, som efter deres art ville være omfattet af den hidtil bestående ordning, har man fundet det rigtigt at søge forbuddet udvidet til at omfatte alle, såvel danske som udenlandske, leverandører af stærke og svage drikke. Ved denne udvidelse rammes også sådan finansiering, som hidtil i et vist omfang har været foretaget af firmaer inden for *vinbranchen*. Også denne branches organisationer har imidlertid erklæret sig indforstået med forslaget.

Forbuddet i den foreslåede tilføjelse til beværterlovens § 1 går ud på at forhindre, at beværtere og gæstgivere, direkte eller indirekte, gør sig afhængige af den omhandlede leverandørkreds gennem modtagelse af lån, indskud eller usædvanlig kredit eller ved påtagelse af forpligtelser mod sikkerhedsstillelse af de pågældende. Forbuddet er dog gjort dispensabelt, idet der vel kan forekomme tilfælde, hvor der ikke ud fra de hensyn, som loven er tænkt at skulle tilgodese, kan rejses indvendinger mod en sådan økonomisk bistandsydelse.

Forbuddet er tænkt at skulle omfatte enhver finansiering af den omhandlede art uden hensyn til, om beværtnings- eller gæstgiverivirksomheden udøves af fysiske eller juridiske personer, jfr. beværterlovens § 3, sidste stykke.